

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. září 2015 odvolání obžalovaného **M. B.**, nar. xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10.12.2014, sp.zn. 24 T 150/2013, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm.d), odst. 2 tr.ř. se napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o uložení trestu vyhoštění.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í

Shora citovaným rozsudkem obvodního soudu byl obžalovaný uznán vinným spácháním přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se dopustil tím, že dne 27.10.2012 kolem 3,00 hod. v xxx, xxxx, v baru xxx u xxx, za přítomnosti většího počtu osob, po vzájemné komunikaci nejprve levou rukou sevřenou v pěst dvakrát udeřil pod pravé oko, poté jednou do brady a jednou do temene hlavy poškozeného JUDr. J. M., nar. xxx, následně poškozený M. B., nar. xxx, který se snažil dalším útokům zabránit, od obžalovaného dostal rukou ránu do hlavy, čímž obměna poškozeným způsobil JUDr. J. M. tříštivou zlomeninu pravé jařmové kosti, tříštivou zlomeninu spodiny pravé očnice, vpáčenou zlomeninu přední stěny dutiny horní čelisti vpravo a zlomeninu nosních kůstek vpravo s pohmožděním měkkých tkání obličeje vpravo, krvácením do pravé dutiny horní čelisti s poraněním II. větve trojklaného nervu vpravo v místě pod zlomeninou spodiny pravé očnice, což si vyžádalo odbornou lékařskou péči, a pracovní neschopnost poškozeného od 28.10.2012 do 19.1.2013, přičemž obvyklá doba hojení a léčby při repozici činí 3-4 týdny a poškozenému M. B. drobnou tržnou ránu nad horním rtem vpravo o délce 1 cm.

Za to byl odsouzen podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, a

podle § 80 odst. 1,2 tr. zákoníku k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 3 let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně, a.s škodu v částce 142,16 €. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byli poškození Sociálna poisťovňa a JUDr. J. M. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku obžalovaný podal v zákonné lhůtě odvolání, a to proti všem výrokům. Své odvolání odůvodnil tím, že řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo determinováno charakter důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení a i když se soud do jisté míry snažil dokazování doplnit, nepodařilo se mu zjistit skutečný stav věci bez rozumných pochybností. Ani příčina konfliktu, ani jeho průběh, nebyly soudem jasně vysvětleny, když z výpovědi svědka K. je zřejmé, že on sám měl konflikt s někým jiným. Pochybnosti vzbuzuje i to, že poškozený M., byť byl citelně zraněný, nechtěl volat policii a ani se neobrátil na organizátory ke zjištění pachatele, byť na ně měl dobré vazby. Je nepochopitelné, že se nesnažil ani předmětného dne, ani v době bezprostředně navazující, získat video materiály z kamer, které by s vysokou pravděpodobností pachatele určily. K označení jeho jako pachatele došlo se značným zpožděním, poté, co poškozený M. viděl jeho fotografie na facebooku. Jestliže se poškození vyhledali jako pachatele na facebooku, pak rekognice podle fotografií, které byly realizovány v přípravném řízení, již nemají žádnou vypovídací hodnotu nebo hodnotu pramalou, neboť nelze odlišit, zda poznávali pachatele, nebo osobu, kterou předtím vyhledali jako možného pachatele. Rovněž pokusy o identifikaci pachatele u hlavního líčení, kde byli poškození dotázáni, zda-li ho poznávají, nemohou být velkým důkazem. Pachatel byl zřejmě podobný typ jako on, nicméně na totožnost nelze bez pochyb usuzovat. Ani prohlášení poškozených nebyla zcela jistá, což platí zejména u poškozeného M. Kromě problematického označení jeho osoby poškozenými, žádný důkaz, který by svědčil o tom, že právě on byl oním útočníkem, který poškozeným způsobil zranění, nebyl v hlavním líčení proveden. Naopak z výpovědí svědkyň K. a K. vyplývá, že se žádné rvačky neúčastnil. Ani výpovědi ostatních svědků nesvědčí proti jeho osobě. Všechny údery byly vedeny levou rukou, zatímco on je pravák. Na rozdíl o znalce má za to, že je absurdní, aby pravák užíval při opětovném napadení čtyřmi údery výhradně nedominantní ruky. Skutečnost určité polohy při prvním úderu, a při dalším již útočník může dobře zvolit pro něj polohu nejvýhodnější. Nelze přehlédnout, že osoba, která přichází s ohledem na zjištění od svědka P. a fotografie v úvahu jako pachatel S. M., je zřejmě levák. Soudce se snažil své rozhodnutí zdůvodnit tím, že měl na sobě hnědý svetr nebo tričko na rozdíl od S., což se shoduje s údaji poškozených. Jestliže ho viděli poškození nejdříve na fotografii z uvedené akce, nemá tato shoda žádnou důkazní hodnotu. Rozhodnutí soudu se jeví jako nepřesvědčivé. Podezření, že se činu dopustil, vzhledem k tvrzení poškozených existuje, na druhé straně nebyly odstraněny rozumné pochybnosti o tom, že čin spáchala jiná osoba, že došlo k identifikaci k záměně apod. Předmětný incident musel sledovat poměrně značný počet osob. Je zřejmé, že se po baru pohybovaly osoby pověřené ochranou, že z akce byly pořizovány fotografie a byl v rámci bezpečnostních opatření pořizován i video záznam. Jestliže za

takovéto situace nebyl policií zajištěn jediný svědek, který by konflikt viděl, pak jsou omezené i možnosti obhajoby k prokázání nevin. Jeho vina prokázána nebyla. Existují důvodné pochybnosti. Proto v souladu se zásadou in dubio pro reo je třeba, aby byl obžaloby zproštěn. Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil pouze ve výroku o trestu vyhoštění.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal dle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a přesvědčil se, že odvolání obžalovaného je z hlediska námitek proti výroku o trestu vyhoštění důvodné.

V přípravném řízení, ani v řízení před obvodním soudem, nebyla procesní ustanovení porušena v takové míře, aby se jednalo o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm.a) tr. řádu. Právo obžalovaného na obhajobu bylo zcela zachováno. Uložený trest odnětí svobody odpovídá všem zákonným kritériím, uvedeným v ust. § 38 až 39 tr. zákoníku, § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku a nejedná se v žádném případě o trest nepřiměřeně přísný.

Odvolací soud dne 13.3.2015, sp.zn. 7 To 70/2015 odvolání obžalovaného dle § 256 tr.řádu zamítl.

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12.8.2015, sp.zn. 6 Tdo 887/2015 bylo výše citované usnesení zrušeno pouze ohledně té části výroku podle § 256 tr. řádu, jíž bylo zamítnuto odvolání obžalovaného vůči výroku o trestu. Nejvyšší soud shledal odvolání obžalovaného důvodným v argumentaci, kterou brojí proti důvodnosti uložení trestu vyhoštění. Nejvyšší soud v usnesení vyslovil právní názor, že skutkový stav zjištěný soudem I. stupně neodůvodňuje uložení trestu vyhoštění. Soud I. stupně neshledal při úvaze o trestu vyhoštění pro futuro v osobě obžalovaného riziko, které by mělo plynout z jeho osoby při pobytu na území České republiky. Z hlediska rozhodnutí soudu I. stupně nelze dovodit, v čemž spatřuje naplnění podmínky pro uložení trestu vyhoštění z důvodu bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu.

Podle § 265f odst. 1 tr. řádu je orgán činný v trestním řízení, jemuž věc byla přikázána k novému projednání a rozhodnutí, vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud.

Odvolací soud zamítl vzhledem k výše citovanému právnímu názoru Nejvyššího soudu návrh obžalovaného na doplnění dokazování výsledkem jeho otce jako nadbytečný.

Z těchto důvodů rozhodl odvolací soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení a napadený rozsudek zrušil pouze ve výroku o trestu vyhoštění. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení: Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto usnesení lze podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 17. září 2015

JUDr. Felicia Hrušková
předsedkyně senátu

vypracoval: JUDr. Richard Petrásek

Za správnost: H. B.